

Tak když ne v pátek,

tak v sobotu už určitě! Řekla jsem si, když nám ten páteční výšlap do lesů nevyšel a díky Mousesovi jsme se pinožili po loukách.

Dopolko jsem dělala hospodyňku, neboli vařila a uklízela. Po obědě jsem se převlíkla za zedníka a šla dolů do sklepa škrabat stěny. Bože jak já tudle práci nemám ráda! ☐ Teda hlavně moje pravá ruka - resp. přesněji řečeno můj pravý loket ji nemá rád. Velmi rychle si vzpomněl, kde mě přestal bolet, když jsem skončila se škrabáním stěn nahoře v přístavbě. Zmetek jeden pekelná, taky musí mít tak dobrou paměť? ☐ Ale když musíš, tak musíš. "Zatni zuby a táhni!", zavelela jsem si a škrabala a škrabala, dokud mě Brtník nevyhodil, že odted už mu tam budu překážet.

S radostí jsem třískla špachtlí do bordelu na zem a vyjela nahoru jak fretka. Vyměnila jsem zednickej mundúr za venčící, bafla ledvinku, nasypala do ní nějaký ty dobrůtky, na ohaříky jsem nainstalovala obojky, přehodila přes sebe vodítko a! Kupodivu nezapomněla vzít s sebou vodní aportíky, protože dneska zkrátka k tomu rybníku už půjdem.

Ovšem málem to dopadlo jak v ten pátek. Protože ten malej smradoch byl tou dobou opět u koní v ohradě a jak nás zblesknul.....už se zase hrnul. Stačila jsem si jen povzdechnout že: "Nenee, dneska nee!" a přesně v ten okamžik našťestí milýho smradocha cosi zaujalo v trávě natolik, že se rozhodl se na nás vybodnout. V tichosti jsme vysmahli do úvozu, kde jsem natáhla krok a mazali jsme honem směr pastviny.

Hrozně jsem se těšila a musím říct, že to byla povedená procházka. I přes to, že Tali má zase svoje obdobíčko. Rozhodla jsem se pro taktiku - "Jdeme si s Rumíčkem a co dělá kdo jinýho je nám putýnka." Pochopitelně ne doslova ☐, nenechám ji lítat prostorem, aniž bych věděla, kde je, ale to ona se drží u nás, to jo, ale prostě zase dělá, že proč by měla chodit a jestli ji volám, tak že jí to nějak extrémně nezajímá.... No tak, když nezajímá, tak nás zase nezajímá to, že by se ona následně chtěla připojit k tomu, co si kutíme my. Tak, a třeba se přeskoč. Ve výsledku je tahle taktika natolik úspěšná, že to znamenalo to, že nemusím vůbec volat, protože se pro jistotu zdržovala opravdu v naší blízkosti a já tak měla volný ruce pro rozumnýho vižlíka, kterej hopíkal nadšením.

Rozhodla jsem se, že tentokrát nepůjdu po cestě a ještě před pohádkovým úvozem zalezu do lesa. A co to půjde, budu se pohybovat převážně tam. A podívám se i po houbách. Mno, tak

Tak když ne v pátek,

oči bych si mohla vykoukat a prt. Ale znáte to ☐ . Stejně vám to nedá a ty oči po zemi šmejdí. Motali jsme se tam pěkně nahoru a dolů po kopci, občas nás porost donutil slézt do úvozu a tak jsem si tam mohla natrhat pozdní ostružiny. Jindy bych se o ně podělila s flekatou členkou výpravy, ale mám takovou zásadu - dělím se jen s tím, kdo si to zaslouží ☐ . Takže tentokrát tak leda prt. Aspoň zbylo víc na mě. Rumíček nemá ostružiny rád, ale pro jistotu jsem mu nabídla. Jak jsem očekávala, mohla jsem si celou tu hrst nasypat sobecky do chřtánu ☐ . Mňam. Výborný, lehce nakyslý. Tohle je na těch zdejších procházkách od léta taky moc fajn. Že cestou můžete pořád jíst ☐ ☐ . Momentálně je výběr hodně široký, od švestek v úvozu, po zbytek špendlíků na loukách (a že jsou momentálně úžasně přezrálé sladký), až po ty opožděný ostružiny. Tyhle dozrávaly opravdu dlouho. Jak je v tom úvozu v lese málo sluníčka, tak jim to trvalo.

V místech kde jsem před časem našla jednoho praváčka a jednoho podborováčka jsem to prošmejdila hodně. A furt prt. Ale vypadá to, že v jednom místě by se praváček vylíhnout mohl. Je tam hlavička jakási malinkatá, ale nebylo ještě možný identifikovat, kdo se tam schovává. Tak snad se do těch míst dostanu v době, kdy tam ještě bude, třeba na mě počká.

O kus dál se nám otevřela buková stráň a na jejím okraji taková vyvýšenina zarostlá mladými smrky. Rumíček si podal žádost, že tam bychom jako měli jít. Tak proč mu nevyhovět. No, proč. Protože kdybych měla rozum, nebudu se sápat do takovýho krpálu!! To, co se jevilo jako nenápadná vyvýšeninka, byla snad kolmá stěna jakou používají v cirkuse šílenci na motorkách. Skončila jsem nakonec zavěšená na jakýsi mladý haluzi ☐ a hrozilo, že mě to pošle dolů jako lavinu ☐ . Ale tak nejsem úplně nemožná, drapla jsem se nakonec nějakýho kořenu a coby Meresjev se vyplazila nahoru. Zrzavohubec nadšen, že tady je to boží a skvělý a úžasný a jal se šmrdolit prostorem jak šťastlivý ščenátko. Přerostlý takový ☐ . Tali se dostavila za námi. S mezizastávkou pod vrcholem, kde jí připadlo, že nás cosi ohrožuje a začla poblafávat. Upozornila jsem ji, že jsme v lese a má držet klapačku, v opačném případě ji omotám hubu něčím, co bude dobře držet ☐ .

Vrcholek oné nenápadné vyvýšeninky byl očividně zajímavý a byla to jakási křižovatka zvířecích steziček. Takže jsme tam strávili spoustu času, aby si to ohaříci mohli proštudovat. V jednu chvíli zamířila Tali do mlází, že bude študovat jako podrobnějš ☐ , tak jsem na ni houkla a ona se obratem dostavila. Pokračovali jsme pak bučinou dál a směřovali k východu z lesa. Sešli jsme na cestu vycházející z úvozu a zamířili k silnici.

Tak když ne v pátek,

Za ní už je "náš" rybník. Jeho hladina byla v podvečer klidná a tichá. Bylo tam tak krásně.



Pak ticho rozčísnul štěkot labíka na statku dole pod hrází. Je ho kus, stejně jako jeho parťáka voříška a já doufala, vzhledem k tomu, že hlídali opravdu statečně, že plot bude dostatečně pevný. Doposud se tady nikdy nehlásili o domovský právo, dneska na nás "vyběhli" poprvé.

Měla jsem holinky, tak jsem mohla vlézt do vody za Rumíčkem a chvíli mu výkopovat. A pak se taky věnovat aportýrování. S Tali to pro tentokrát nemělo smysl, bylo by to o tom, že se obě budeme trápit. Tak jsem ji nechala být a byla vděčná za to, že když jsem odcházela a zavolala na Rumíčka, že jdemeé, tak se sama od sebe připojila taky. To byl pro dnešek asi její vrchol ochoty ke spolupráci. Způsobený navíc tím, že se o ni jinak nikdo nezajímal ☹️. To ji i přes její postoj, že já jsem blbá, když po ní něco chci, paradoxně vadí. Možná proto, že nemůže předvádět, že ji nezajímám ☹️. Proto jí to vždycky takhle otočím, aby si srovnala myšlení.

Abych dodržela tu strategii, že se o ni nezajímám ☹️ a vyhnula se tak případný korekci hlasem při chůzi po silnici, cvakla jsem ji asi po sto letech, ač tu jinak nacvičujeme tu chůzi společnou a bez vodítka, právě na to vodítka. A zcela ignorovala, že tam s námi nějaký jiný pes ještě jde. Ojoj, to se nám madáme tvářila. Na plácku pod lípama ve vesnici jsem pak zase hodila aportek jen Rumíčkově a smála se jí pod fousy, který nemám. Jooo holka, když nechceš spolupracovat, tak se nediv, že po tobě tu spolupráci ale taky nikdo nechce. To pak ale není ani pohlazení, ani pamlsek za odměnu, nejni nic. Když děláš, že nejsi, tak prostě nejsi, ráda ti vyhovím.

Tak když ne v pátek,

Do kopce k Domečku se už ne za mnou, ale vedle mě táhly ty zaražený prdy a pořád se divily, že je nikdo neosloví a vůbec nic se nekoná. Nicméně já se takhle vyhnula jakýmukoliv dohadování se, zda bude či nebude poslouchat a mohli jsme si díky tomu užít s Rumičkem, kterej si to zaslouží, pohodovou procházku. Vzhledem k teplému počasí jsme domů dorazili žíznivý jak Sahara a zatímco oni šli vylemtat svůj zahradní kastról s vodou, já si šla dát s Brtníkem zasloužený pivo.